

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4434/2019
27.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против тужене „АДДИКО БАНК“ а.д. из Београда, чији је пуномоћник Владан Божићевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1691/19 од 07.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1691/19 од 07.03.2019. године.

Образложење

Делимичном пресудом Трећег основног суда у Београду П 44163/13 од 21.11.2016. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је члан 5. став 6. Уговора о наменском кредиту без депозита бр. ... закључен дана ...2004. године, између тужиоца и правног претходника тужене Нуро-Алпе-Адриа-Банк а.д. Београд, апсолутно ништава одредба уговора у делу у коме је уговорено да се висина каматне стопе као и начин обрачунавања и наплате аутоматски усклађује са изменама „аката пословне политике банке“ (став први изреке); тужбени захтев тужиоца у преосталом делу којим је тражио да се утврди да је уговор о наменском кредиту без депозита бр. ... закључен дана ...2004. године између тужиоца и правног претходника тужене Нуро-Алпе-Адриа-Банк а.д. Београд апсолутно ништав уговор, одбијен је као неоснован (став други изреке).

Решењем Трећег основног суда у Београду П 44163/13 од 01.10.2018. године исправљена је делимична пресуда Трећег основног суда у Београду П 44163/13 од 21.11.2016. године у ставу другом изреке пресуде и то тако што уместо погрешно откуцаног „тужбеног захтева тужиоца АА из ... у преосталом делу којим је тражено да се утврди да је уговор о наменском кредиту без депозита бр. ... закључен дана ...2004. године између тужиоца и правног претходника тужене Нуро-Алпе-Адриа-Банк а.д. Београд апсолутно ништав уговор одбија као неоснован“, став други изреке пресуде треба да

гласи: „тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражено да се утврди ништавост члана 5. став 6. Уговора о наменском кредиту без депозита ... заљученог дана ...2004. године између тужиоца и правног претходника тужене Нуро-Алре-Адриа-Банк а.д. Београд којим одредбама се уговара да корисник кредита је сагласан и својим потписом на овом уговору изричито прихвата да се висина каматне стопе као и начин обрачунавања и наплате аутоматски усклађује са изменама законских права без обавеза уговорних страна да закључују посебан анекс овог уговора, одбија као неоснован; у преосталом делу наведена пресуда остаје неизмењена, а решење је саставни део исте“.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1691/19 од 07.03.2019. године одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена делимична пресуда Трећег основног суда у Београду П 44163/13 од 21.11.2016. године, исправљена решењем истог суда П 44163/13 од 01.10.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, којом је одбијена као неоснована његова жалба и потврђена првостепена делимична пресуда, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужиоца, нема.

Према утврђеном чињеничном стању дана 16.12.2004. године, између тужиоца, као корисника кредита и правног претходника тужене као кредитора, закључен је Уговор о наменском кредиту без депозита, са валутном клаузулом под бр. ..., а на износ од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан пуштања кредита у течај. Чланом 5. став 1. Уговора, каматна стопа уговорена је у висини од 11,5% на годишњем нивоу, а чланом 5. став 6. Уговора, одређено је да корисник својим потписом потврђује сагласност да се висина каматне стопе и начин њеног обрачунавања и наплате аутоматски усклађују са изменама законских прописа и аката пословне политике банке, без обавезе закључивања посебног анекса тог уговора. Наведени наменски кредит тужиоцу је одобрен на основу судски неовереног уговора о предфинансирању градње стамбено-пословног објекта, закљученог дана 26.10.2004. године између Предузећа „Gemax“ као извођача радова и тужиоца као купца и „Дуга Холдинг“ а.д. које акционарско друштво је са предузећем „Gemax“ код Првог општинског суда у Београду дана 04.06.2004. године оверило Уговор о продаји непокретности П/1 Ов-3028/04. На месту непокретности која је била предмет уговора закљученог дана 04.06.2004. године између наведених правних лица, предузеће „Gemax“ намеравало је да гради пословно-стамбени објекат у оквиру кога је тужилац био заинтересован за куповину локала повришне 120 м², за који је, део купопродајне цене од 120.000 евра намеравао да плати поменути кредитом од 100.000

евра одобреним од стране тужениковог правног претходника „Нуро-Алре-Адриа-Банк“ из Београда. По прибављању средстава обезбеђења кредита, прописаних чланом 2. уговора од 16.12.2004. године у виду заложног права на тужиочевом стану у ..., ..., заснивања солидарног јемства и осигурања заложене непокретности, правни претходник тужене је кредит пустио у течај преносећи одобрена средства на рачун Предузећа „Gemax“ као свог дугогодишњег клијента. Од пуштања кредита у течај до дана 18.10.2005. године, тужилац је камату плаћао у уговореној висини од 11,50% на годишњем нивоу, да би од 19.10.2005. године она била смањена на 7,25% годишње, што је трајало до 31.12.2008. године, када је тужена од 01.01.2009. године каматну стопу увећала на 9,95%. Иста је примењивана до ступања на снагу Закона о заштити корисника финансијских услуга дана 01.12.2011. године, после чега је тужена тужиоцу 17.10.2013. године упутила предлог вансудског поравнања који је он прихватио, а којим је предвиђено да се износ, више зарачунат по основу увећане камате искористи за плаћање доспелих, а неизмирених обавеза, односно да се за његову висину смањи преостали главни дуг тужиоца. Пре узимања овог кредита, тужилац се није обраћао другим банкама, нити се распитивао за њихове кредитне услове.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца да се утврди да је предметни уговор о наменском кредиту без депозита од 16.12.2004. године, закључен између тужиоца и правног претходника тужене, апсолутно ништав уговор у целости, па су одлучили правилном применом одредбе члана 105. став 1. Закона о облигационим односима, којом је прописано да ништавост неке одредбе уговора не повлачи ништавост и самог уговора, ако он може опстати без ништаве одредбе и ако она није била ни услов уговора ни одлучујућа побуда због које је уговор закључен.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 1065. ЗОО прописано је да уговором о кредиту се банка обавезује да кориснику кредита стави на располагање одређени износ новчаних средстава, на одређено или неодређено време, за неку намену или без утврђене намене, а корисник се обавезује да банци плаћа уговорену камату и добијени износ новца врати у време и на начин како је утврђено уговором.

Одредбом члана 1066. ЗОО прописано је да уговор о кредиту мора бити закључен у писменој форми (став 1.), те да уговором о кредиту се утврђује износ, утврђују се услови давања коришћења и враћања кредита (став 2.).

Како је тужилац са правним претходником тужене закључио уговор о наменском кредиту без депозита дана 16.12.2004. године у смислу члана 1065. и 1066. Закона о облигационим односима, којом приликом је банка поступила према налогу за пуштање кредита у коришћење и исплату, чији саставни део представља изјава корисника кредита (овде тужиоца), о начину исплате кредита, а коју је потписао тужилац (којом је изјавио да кредит у износу од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије за девизе умањен за износ једнократне накнаде и депозита (уколико је уговорен) исплати дана 22.12.2004. године на рачун продавца „Gemax“ д.о.о код банке Нуро-Алре-Адриа-Банк) то значи да је тужена – банка поступањем по налогу тужиоца –

исплатом „Гемах“ д.о.о. напред наведеног уговореног износа, у целости извршила своју уговорну обавезу, у смислу члана 305. став 2. ЗОО, којом је прописано да је испуњење пуноважно и када је извршено трећем лицу ако га је поверилац накнадно одобрио или ако се њиме користио, како су то правилно утврдили нижестепени судови, као и да је однос тужиоца и трећег лица - „Гемах“ д.о.о и испуњење њихових уговорних обавеза по основу другог правног посла – уговора, без утицаја на доношење другачије одлуке у овој парници.

Како се ни осталим ревизијским наводима (који су већ истицани у жалбеном поступку и цењени од стране другостепеног суда) не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић